

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04856

SHTENDIK ZAYN ZOL DI MAME!

*Permanent preservation of this book was made possible
by Harriet Lewis
in honor of
Eli Newbrun & Gabriel Ray Mintz*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

---

ביבליאָטעק פון „סאַוועטיש היימלאַנד“ (67) № 7

ביילאגע צום זשורנאל נומ. 7, 1986

שמענדיק זיין זאָל די מאמע!

(זאמלונג פון קינדערשע געמעלן)

פארלאג „סאַוועטסקי פיסאטעל“ • מאַסקווע • 1986

קינדער האבן ליב צו מאַלן די וועלט, וואָס רינגלט זיי ארום. די וועלט הייבט זיך אָן באַ זיי טאַמיר פון דער היימישער שוועל, פון דער מאמע... זי, די מאמע, טראַגט מיט זיך דאָס געגארטע גליק פון אַ ריינעם הימל איבערן קאָפּ, פון ערשטע קאַנטאַקטן מיט דער מי, מיט דער ערשטער לער, מיט דער שפּיל און דעם אַפרו.

זאָל די זון שטענדיק שיינען!
שטענדיק זיין זאָל דער הימל!
שטענדיק זיין זאָל די מאמע!
איך זאָל אויך שטענדיק זיין! —

אַט וועלכע געפילן און טרוימען עס האָבן באַווירקט אויך די קינדער פון ביראַבידזשאַן אַנצומאַלן די סעריע בילדער, וועלכע מיר גיבן דאָ אין דער פּאַרם פון אַ בילדאָגע צום יוגנטלעכן נומער פון „סאַוועטיש היימלאַנד“, וואָס וועט דערשיינען צום 25-יאַריקן יוביליי פונעם זשורנאַל. די אוּטאַרן פון די געמעלן זיינען דערצויגלינגען פון דער סטודיע באַם ביראַבידזשאַנער פּאַלאַץ פון פּיאַנערן און שילדער — אייניקלעך און אורייניקלעך פון די ערשטע פּיאַנערן פון דער טייַגע-געגנט. אפן צווישן-פעלקערלעכן קאַנקורס פון קינדערשער קאַלירטער גראַוויר, וועלכער איז פאַרגעקומען אין דער פּוילישער שטאַט טאַרוו, האָבן די שאַפּונגען פון די קליינע ביראַבידזשאַנצעס באַקומען די העכסטע באַלוינונג — „גראַן-פּרי“.

דאָס פּאַלק זאַגט, אַז מיטן מויל פון די קינדער רעדט דער עמעס. אונדזער פּובליקאַציע באַשטעטיקט עס פּולקום.

●

לייב'ק ווייגל די מאמע

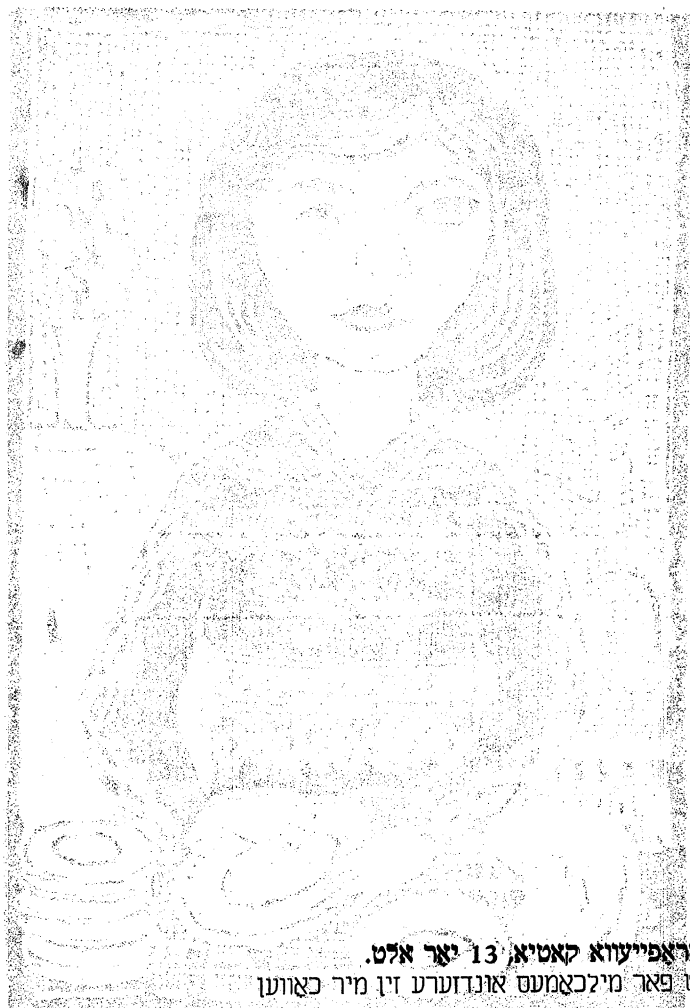

ניט פאר
מי? כאמעס
אונדזערע זין
מיר כאווען

אמא זאל זיך און אונדזערע זין

דאראמייעווא קאטיא, 13 יאר אלט.
נימ פאר מילכאמעס אונדזערע זין מיר כאווען

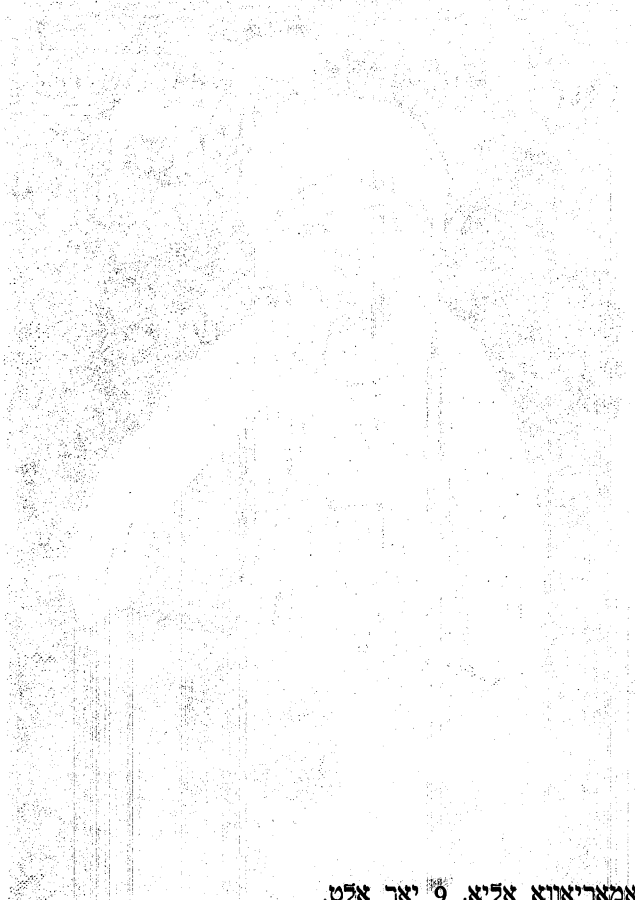

סאקעוויטש וואליא, 11 יאָר אלט.
מיין מאמע

רעוויזנא נאטאשא, 12 יאר אלט.
מיין מאמע איז א דאקטער

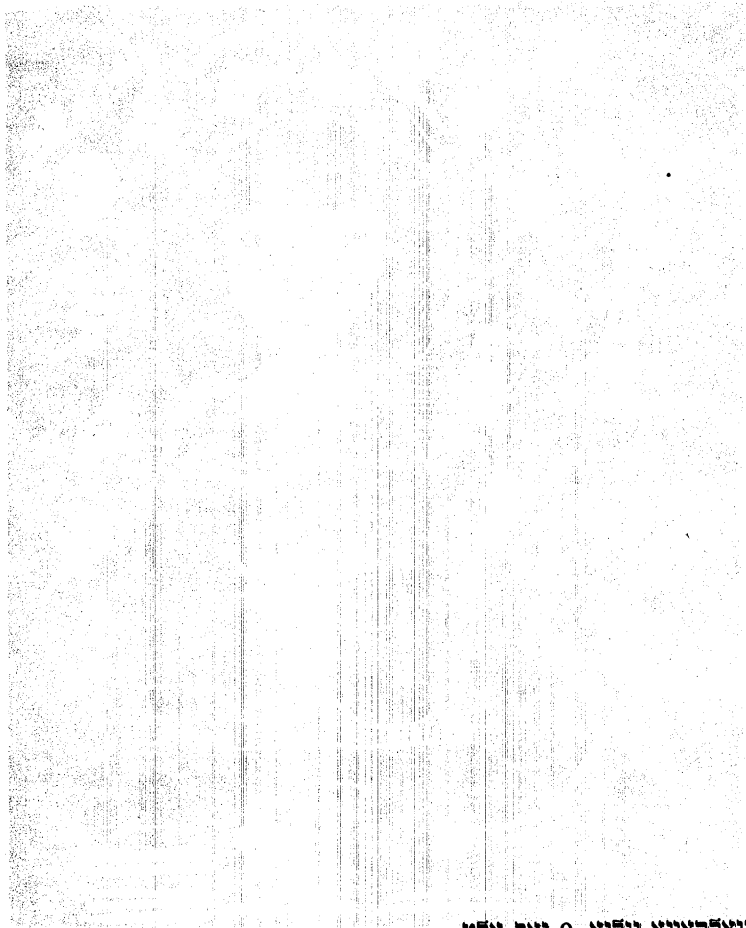
פאַנאַמאַריאַווא אַליא, 9 יאָר אַלט.
דער מאמעט ליבהאַכער פונעם בוך

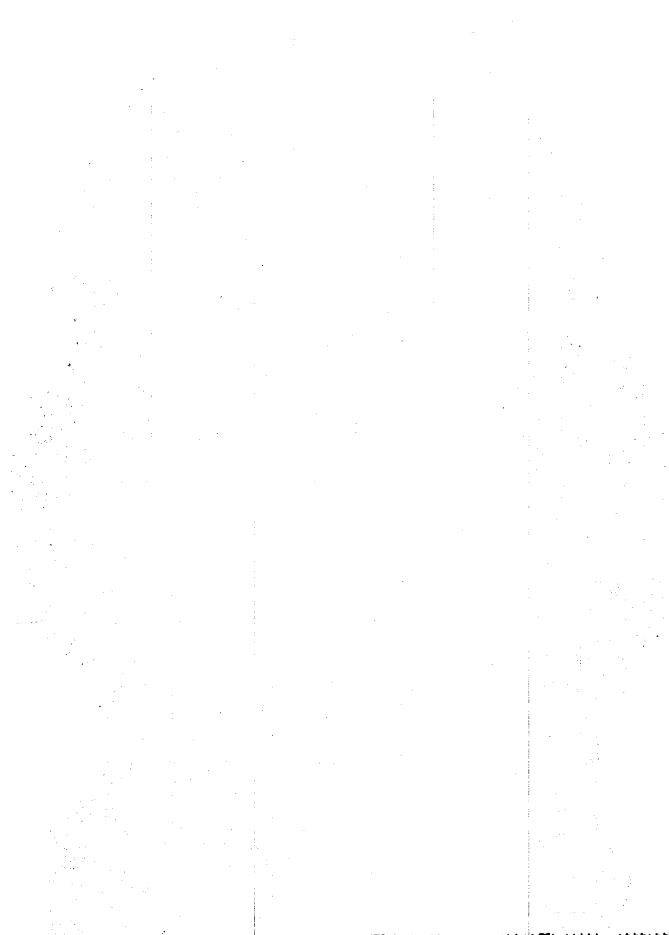
לאבאָווא יוליא, 12 יאָר אלט.
דער מאמעס ארבעט

וויאלקאָווא יודיא, 9 יאַר אלט.
מיין מאמע איז א פארקויפערן

איוראנאָווא סוועטלאַנא, 11 יאָר אלט.
מיין מאמע איז א לערערין

קוזמעניקאָ לענא, 11 יאָר אלט.
אונדזער מישפּאַכע

קאווערזין יעווגעני, 10 יאָר אַלט.
די מאמע

**כאַבלאַווא נאטאשא, 14 יאָר אלט.
דער אראפנעם פון גערעטעניש**

קאלאשניקאוו אירינג, 13 יאָר אלט.
מיין מאמע איז אַ בויערן

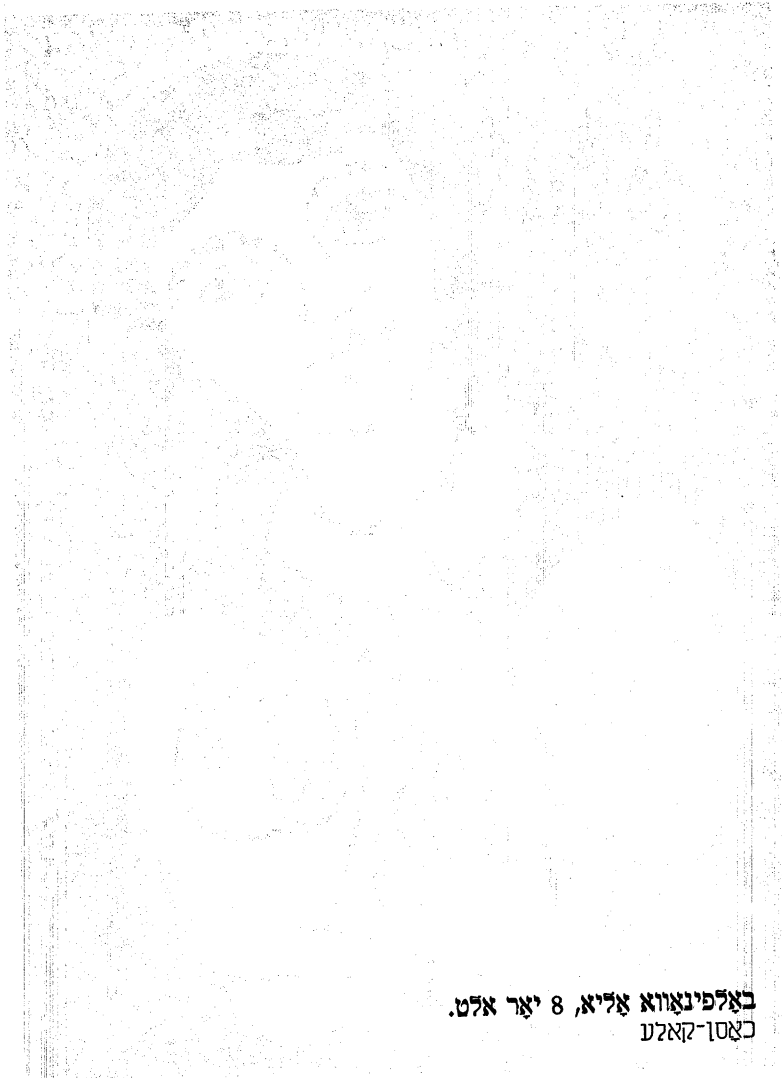

דעניסאָווא יוליא, 10 יאָר אלט.
א קינסטלערן

Свадьба в традиционной одежде.
М. С. Сидорова

באַלפֿינאַוואַ אַליא, 8 יאָר אלט.
כאַטן-קאלע

בארדאדימאָוּא אַליא, 13 יאָר אלט.
א צווילינג

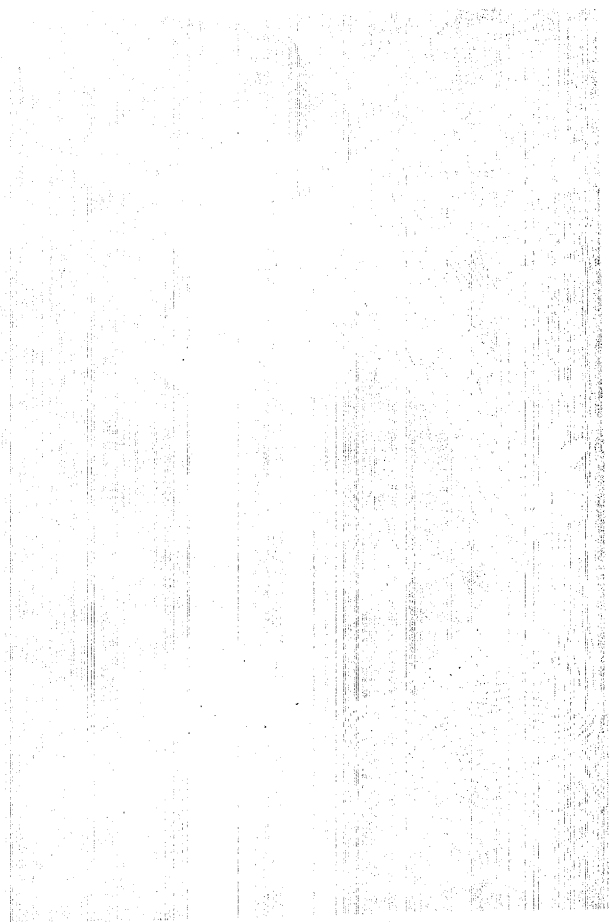

С. П. ПЕТРОВИЧ
И. П. ПЕТРОВИЧ

С. П. ПЕТРОВИЧ
И. П. ПЕТРОВИЧ

לעווינא דינא, 13 יאָר אלט.
אין גארטן

דעניסאָוא יוליא, 10 יאָר אלט.
מיין מאמע איז אן אינזשעניער

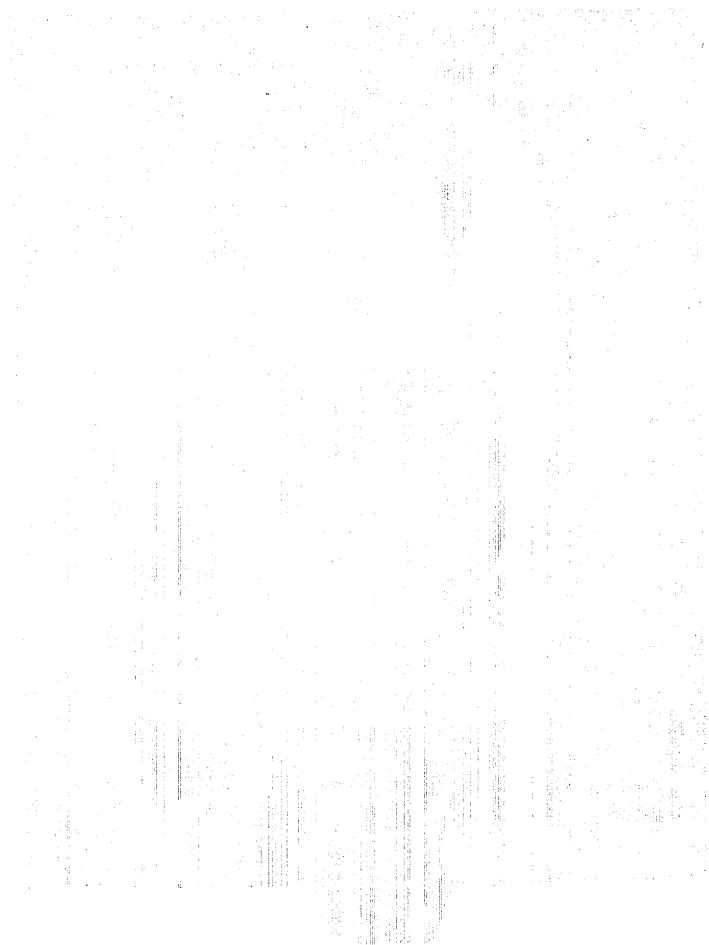

ЖЕНА УМЕТНИЦА

דומעלסקאיא סוועטלאנא, 12 יאָר אלט.
א מיניסטער

טארפוסמאן אינא, 7 יאר אלט.
אן אויפעסציכטלערן

СЕРГЕЙ АЛЕКСАНДРОВИЧ
И ЕГО ДЕТСТВО

גאָפּמאַן נאַטאַשאַ, 11 יאָר אַלט.
מיר באַדן זיך

ARTIST: JACQUES-LOUIS DAVID. TITLE: 'THE FOUNTAIN OF ST. GENEVIEVE' (1788). MUSEUM: METROPOLITAN MUSEUM OF ART, NEW YORK. (REPRODUCED FROM 'THE ART OF THE FRENCH REVOLUTION' BY JACQUES-LOUIS DAVID, 1788, METROPOLITAN MUSEUM OF ART, NEW YORK.)

סמאלין אליאשא, 12 יאָר אלט.
מיין באַבע איז מיר ווי א מאמע

MISS MARY, 11 YEARS OLD.
LIVE IN THE CITY OF PHOENIX.

אבראמאָוואַ אַליא, 12 יאָר אלט.
דער מאמענט צאָפּ

פאר די קינדערסוועגן

ל י י ב ק ו ו י ט ק א

א מ י ס ע

קינדער,
קאפינדער,
איציק פיק!
כ'קען א מייסע
אן אנטיק!

נעמט צונויף
די שפילעכלעך,
די שפילעכלעך,
די מילעכלעך,
די מילעכלעך,
דאס הויז —
דאס מייסעלע הערט אויס!

קינדער,
קאפינדער!
א הון מיט א האָן —
די מייסע די שיינע,
זי הייבט זיך שוין אָן.

זי הייבט זיך שוין אָן.
א קו מיט א קאלב,
די מייסע די שיינע,
זי איז שוין בא האלב.
זי איז שוין בא האלב,

א קאץ מיט א מויז —
 די מיסע די שיינע,
 זי לאזט זיך שוין אויס!
 נעמט צוריק
 די שפילעכלעך,
 די שפילעכלעך,
 די מילעכלעך,
 די מילעכלעך,
 דאס הויז —
 דאס מיסעלע איז אויס!

אף דער זון

די זון איז ארויס,
 די זון איז ארויס,
 ווער ס'שטייט אף דער זון —
 יענער וואקסט אין איר אויס.

דער בוים ווערט צעפיקט,
 די בלום ווערט צעבל'יט,
 פון דער זאפטקער ערד
 אלע שפראצונגען ציט —

צו דער זון, צו דער זון,
 צו דער פריילעכער זון.
 יעדעס מינדסטע געוויקס
 איז אין וואקסן פארטון.

און איך מיט די פריינט
 בין אין דרויסן ארויס,
 אינעם קאן, אינעם טאג,
 אף דער זון וואקס איר אויס!

איך בין א קאזעקל

בין איך מיר געגאנגען
יאגעדעס רייסן,
טרעף איך אפן וועג
א שטיקעלע אייזן.
האָב איך דאָס שטיקעלע
אייזן באטראכט —
און האָב עס געצויגן,
און האָב עס געצויגן,
און האָב פון דערפון
זיך פאָדקאָועס געמאכט, —
האָט שוין מיין פערדל פאָדקאָועס.

בין איך זיך געגאנגען
הוידען און וויגן,
טרעף איך אינעם גראָז
א לעדערל ליגן,
האָב איך דאָס שטיקעלע
לעדער באטראכט,
און האָב עס געשקראַבעט,
און האָב עס געטשאַבעט,
און האָב פון דערפון
זיך א זאַטל געמאכט,
האָט שוין מיין פערדל א זאַטל.

בין איך מיר געגאנגען
פאָשעט שפאצירן,
טרעף איך אפן וועג
א זילבערן שנירל,
האָב איך דאָס זילבערנע
שנירל באטראכט —
און האָב עס צעשוּנדן,

געקניפט און געבונדן,
און האב פון דערפון
זיך א ציימל געמאכט,
האט שוין מיין פערדל א ציימל.

פאדקאוועס איז דא,
א זאטל איז דא,
א ציימל איז דא,
א שווערד און א קאזעק —
אואדע איז דא, —
נאר קיין פערדל איז ניטא...
אין דער קאזעק
שטייט אף דער ערד —
ווייל דעם קאזעק
פעלט דאס פערד.

ווער וואלט דעם קאזעק
א פערדל געבראכט?
איך בין א קאזעק
און רייס זיך אין שלאכט.
ווי קען א רייטער
זיין אן א פערד?
ווי זאל ער פליען
פארויס מיט דער שווערד? —
איך בין א קאזעק?
איז גיט מיר א פערד!

ד א ס פ י ד ע ל ע

א זייטל פון א קעסטעלע
און פעדעמער פון שטריק.
מאך איך מיר א פידעלע,
מאך איך אן אנטיק.

א צווינגל פון א ביימעלע,
לאנגע האר פון פערד,
צי איך אן א סמיטשעקל
און צעשפיל זיך, הערט!..

די בין בלייבט שטיין און זשומעט ניט.
די קאץ פארניסט דעם קאפ,
סע לאזן זיך די לאשעקלעך
אוועק אין א גאלאפ.

די הון פארגעסט די הינדעלעך
און הערט זיך צו מיר איין.
— פארגעס ניט, הון, די הינדעלעך,
זיי וועלן אין טאפ אריין!

סע שפילט, סע שפילט מיין פידעלע:
טריי-לי, טריי-לי, טריי-לי!
דריי פיקערס אפן קארשנבוים
טשיריקען צו דערביי.

דריי פיקערס אפן קארשנבוים
מיט העלדזעלעך ווי אש.
סע טוט א פאך א וויידעלע,
פאלט אראפ א קארש.

נאך קיינער דארף קיין קארשן ניט, —
מע הערט דאך מיין מוזיק,
יעדער וויל דאס פידעלע
א צי טאן מיטן סמיק!

טריי-לי, טריי-לי, מיין פידעלע,
טריי-לי, — און שוין, אן עק.
סע רופט די הון די הינדעלעך,
די פיקערס — אויך אוועק!

מיטן שליטל

אנגערקט דאס היטל,
א נעם געטאן דאס שליטל,
אָט דעם באַרג דאָרט מיטאַמאַל —
און פון דאָרט אין טאַל.

כ'קען זיך שליטלען ליגנדיק
און זיצנדיק און וויגנדיק,
אויך אף אלע פיר —
ווי סע גלוסט זיך מיר.

טוט א קרים דאס שליטל,
פאלט אראָפּ דאס היטל,
פאל איך אויכעט מיט,
נאָר דאָס שליטל ניט.

שליטל פאָרט אליין אוועק,
מיטן לאַנגן שטריקל-עק.
טוט א גליטשע ווי א שאַל —
און סע בלייבט אין טאַל.

נאָר מיין שליטל ווארט ניט לאַנג,
כ'פלי אראָפּ צו דעם — דערלאַנג.
און איך הייב אָן נאַכאַמאַל:
פונעם באַרג — צום טאַל!

דער בער אום ווינטער

לויפט ארום א בער אין וואלד:
אָט-אַ איז שוין ווינטער באַלד.

ווינטער,
ווינטער,

ווינטער גייט!
און דער וואלד איז אָן א קלייד,
אָן א פויגל, אָן א נעסט,
גאַר א נאקעטער פאר פרעסט.

אין אזא מין גרויסן,
גרויסן,
קאלטן, ווינטיקן
אינדרויסן —
הוילערהייט
אָן א קלייד!

שטעלט זיך בער באם ברעג אוועק,
בידע לאפעס אויסגעשטרעקט:
„פעטער שנייער!
כ'בעט זיך זייער, כ'בעט זיך זייער,
ס'איז דעם וואלד שרעקלעך קאלט,
שיק א צודעק אראָפּ באלד!“

פליט דער פעטער שנייער, פליט ער:
שיט ער, שיט ער, שיט ער, שיט ער,
פוך און פוך,
אָן א ברעג,
באלד דעם וואלד שוין צוגעדעקט.

דויפט צוריק אין וואלד דער בער,
פריילעך-דריילעך היז און הער —
ס'פאלט דעם וואלד א קלייד אף ווינטער!
דויפט דער בער, און באלד פארשווינדט ער.

— ווהיז איז ער אנטלאָפן?
— געגאָז זיך לייגן שלאָפן!

ביניאמין גוטיאנסקי

כגיי איר נאך

כגיי איר נאך און שרײַ און טיינע,
כזויין, איך בעט זי, כדעך איר איין:
— באַבע, זאָג ניט „מיר פאר דינע“,
באַבע, זאָג ניט „מיר זאָל זײַן“.
כײַן א פיצל, כײַן א ברעקל?
כגיי שוין גיך אין שול אריין. —
טוט זי מיך א קוש אין שטערן:
— וועסט עס מיין פון מיר ניט הערן.
ביסט שוין טאקע ניט קיין קליינער,
מיר זאָל זײַן פאר דינע ביינער.

בא מיין באַבע פייגל-העניע

בא מיין באַבע פייגל-העניע
וואקסן בייגל אין דער זשמעניע.
— פייגל-העניע, העניע-פייגל
אין א זשמעניע וואקסן בייגל?
— געבאקן.

בא מיין זיידן פייול-גאָדל
וואקסן בייול אין דער נאָדל.
— פייול-גאָדל, גאָדל-פייול,
אין א נאָדל וואקסן בייול?
— אריינגעסילעט.

בא מיין מומע פערד-וועליע
טאנצן בערן אף דער סטעליע.
— פערד-וועליע, וועליע-פערד,
אף א סטעליע טאנצן בערן?
— סע פליגן.

בא מיין פעטער ארן-שלימען
וואקסן בארן אפן קוימען.
— ארן-שלימע, שלימע-ארן,
אף א קוימען וואקסן בארן?
— ס'א ליגן.

מ י א ו

א רוסיש פאָלקסלידעלע

קומט דאָס קעצעלע דאָס ראַבע
— מיאוו!..
— וואָס וויינסטו, מורקע? — פרעגט די באַבע.
— מיאוו!..
— אַף זשוטשקען, קעצעלע? פארוואָס?
— מיאוו!..
ער לעקט די סמעטענע אין קיך,
און נאָכדעם זאָגט ער, אז ס'איז איך.
מיאוו... מיאוו!..

איך וויל איך עפעס זאָגן

איך וויל איך עפעס זאָגן, נאָר ס'זאל זיין א סאָד...
כ'זעל נעמען אלע לייטערס פון דער גאנצער שטאָט.
באנאכט, ווען אלע וועלן גוט אנשלאָפן ווערן,
וועל איך ארויס פון שטוב, אז קיינער זאל ניט הערן.

און שטיל-שטילערהייט ארוף אף דער לעוואַנע,
איך וועל דאָרט אויסמאַלן א פריילעך-פריילעך פאַנעם,
מיט לאַנדיקע ציין, מיט קוטשעראווע האַר,
און צוקלעפן איר קורצע אויערלעך א פאַר.
און וואַנצעס, און א בערדל מיט א שפיץ,
פון אויבן אַנטאָן א פאפירענעם שקארמיץ.
דערנאָך וועל איך אראַפּ, אריין אין בעט אפּגיר,
און קיינער-קיינער וועט ניט וויסן, אז ס'איז איך...

מיינסט, איך הער ניט?

מיינסט, איך הער ניט, מיטל-דראַפעלע,
ווי דו גאנוועסט זיך צום פלעצעלע?
שקראַבע, שקראַבע נאָך א קאפּעלע,
לויף איך באלד און רוף דאָס קעצעלע!

אַך און ווי

געווען אמאָל
שלימאזלען צוויי —
איינער אַך און איינער וויי.

איז געקומען וויי צו אַכן:
— ס'איז מיין שטיבעלע צעבראַכן.
כּוּהאַב ניט, בעבעך, וווּ צו זיין,
כּוּויל צו דיר אין שטוב אריין.

רופט זיך אַנעט אַך צו ווייען:
— איז מיין שטיבל ווינטן דרייען,
און ס'איז קאלט באַ מיר און גאס —
לאַמיר וווינען אף דער גאס.

זיצן זיי,
אך און וויי,
איז א שטיבעלע פון שניי.

נעמען ביידע, וויי מיט אכן,
איז א טשייניק טיי צו קאכן.
האט דאס פייער זיך צעברענט —
רינען ריטשקעס פון די ווענט.

איז א ריטשקעלע געפלעאסן,
האט דאס אייוועלע פארגאסן,
און דאס פייער לעשט זיך אפ,
און דער טשייניק פאלט אראפ.

זיפצן זיי,
אך און וויי,
ניט קיין שטיבל, ניט קיין טיי.

א שניי-באבע

ס'איז א באבעצע פון שניי,
אויגן שווארצע האט זי צוויי.
און א מויל
פול מיט קויל,
און א קרומע נאז א קליינע,
און קיין אויערן קיין איינעם.
איז דער באבע זייער שלעכט,
און די באבע איז גערעכט.
טוט זי, נעבער, טרויערן:
ווי נעמט מען א פאר אויערן?

שיקע דריז

גיי איך, זע איך...

אַט אזוי, אַט אזוי,
כ'האַב א קאפעליש פון שטרוי.

גיי איך, זע איך, שטייט א בויער,
און ער מויערט אונדז א מויער,

און א שלאסער פיילט א שלאס,
און א גלעזער שניידט דאס גלאז,

און א בעקער באקט דאס ברויט, —
וועגט מיין קאפעליש א לויט,

און איך נעם אים ליכט אראַפ,
און פארנייג פאר זיי מיין קאַפ.

אַט אזוי, אַט אזוי,
כ'האַב א קאפעליש פון שטרוי.

גיי איך, זע איך, גייען גייער,
גלאט אזוי זיך, ליידיקגייער,

און עס דרייען זיך, ווי דריידלעך,
פויגע כעווערע, פוסטע מיידלעך.

וועגט מיין קאפעליש מיסטאם
שווערער פון א שטיין באם יאם.

ניט צו רירן אים מיט גוואלד —
כאַטש נעם א ביקס און שיש אים באלד.

אַט אזוי, אַט אזוי.
כ'האַב א קאפעריוש פון שטרוי.

א גוטע נאכט

אַנגעשפילט זיך,
אַנגעלאפן,
דארף א קינד
זיך לייגן שלאפן.
יעדעס בלעטעלע
דאס מינדסטע
וואשט און צוואַגט זיך
אין דער פינצטער.
טאָר קיין ווינטעלע
ניט ווינטלען,
טאָר קיין פינצטעלע
ניט פינצטען.
קיינער, קיינער
טאָר ניט שטערן
דער גרינער וועלט
נאָך שענער ווערן.
נאָר ווען אלץ
וועט זיין שוין פארטיק,
יעדער צווייג
פארפוצט גרויסארטיק —
וועט דיין טאָג
דיך ניט פארשעמען,
שטילערהייט
א שטערן נעמען,
א טשירקע טאָג

די הימל-ווייט
און אונטערצינדן
מיזרעך-זייט
און דיר באדיכטן
זיין גרינע פראכט.
דערווייט, מיין קינד,
א גוטע נאכט!

זיבן טינטערלעך מיט טינט

וואלט א פויגל דורכגעפלויגן,
שיק איך אים צום רעגנבויגן:
פויגל, פויגל,
ברענג געשווינד
זיבן טינטערלעך
מיט טינט.

וועל איך שרייבן אף פאפיר
יעדעס ווארט מיט זיין קאליר.
טייך — מיט בלויען,
זאמד — מיט געלן,
גראז — מיט גרינעם,
טאג — מיט העלן.
נאר דער מאמען, ליבער פויגל,
דער גאנצער בריוו — א רעגנבויגן.

אדער-אדער

אדער-אדער
אדעראבע,
אויב מיין באבע
איז א באבע —
וואס זשע

טראגט זי
 פאגאנעס א פאר?
 וואס זשע
 רופט מען זי
 כאווער מאיאָר?
 אָדער-אָדער
 אדעראבע,
 אויב מיין באבע
 איז א באבע —
 ווו זשע זינען
 אירע ברילן?
 אירע פידעלעך
 מיט פילן?
 אירע שפיועלעך
 פון וואָל?
 אירע קנילעכעלעך
 מיט וואָל?
 אָדער-אָדער
 אדעראבע,
 אויב מיין באבע
 איז א באבע —
 וואָלט איך וועלן
 וויסן קלאָר:
 צי רופן זי באבע,
 צי כאווער מאיאָר?

איך ווייס ניט

כ' האָב געטראכט, געטראכט
 און צוטראכטן ניט געקענט,
 ווו וואָל איך אהינטאָן
 ביידע מינע הענט.

האלט איד זיי אין קעשענע
און פיר זיך, ווי עס פאסט —
הער איד, ווי מע שושקעט זיך:
„א ליידיקגייער וואקסטו!“

נעם איד עפעס טאן מיט זיי —
מאלן אף די ווענט, —
זע איד, ווי מע טייט אף מיר:
„א קינד מיט פוסטע הענטו!“

„דאס קעצל ריר ניט אן!“
„פויק ניט אינעם פעסלו!“
„טומל ניט און גראגער ניט!“
„קריך ניט, ווו מע דארף ניט!“

אז מע טאר גארניט א ריר טאן, —
מע לאזט ניט און מע הייסט ניט, —
איז ווו וואל איד אהינטאן
די הענט מינע — איד ווייס ניט!

נ א כ ע ס

מיר האט געשווירן
דער פעטער נאכעם,
אז אים האט געשווירן
די מומע בראכע,
אז פאר איר האט זיך געשווירן,
זי געדענקט שוין ניט ווער, —
כאים-איטשע
צי איטשע-בער,
אז דווירעלע קאז שוין
פון בעכטן —
די צעפלעך
פארפלעכטן.

שטענדיק זיין זאל די מאמע!

(זאמלונג פון קינדערשע געמעלן)

מ. „סאוועטסקי פיסאטעל“, 1986, 64 זייטן
קינסטלערישע און טעכנישע רעדאקטור —
ס. טשערניאק, נ. זאוואדסקאיא
קארעקטאר כ. אסטראווסקי

ПУСТЬ ВСЕГДА БУДЕТ МАМА!

(СБОРНИК ДЕТСКИХ РИСУНКОВ)

М., «Советский писатель», 1986, 64 стр.
Под общей редакцией А. Вергелиса
Художественная и техническая редакция
С. Черняк, Н. Завадская
Корректор Х. Островский

Сдано в набор 26.04.86. Подписано к печати 18.06.86.
Формат 70×108^{1/2}. Бумага типографская № 1.
Условн. печ. л. 2,8. Цена 10 коп. Заказ 1746.

Редакция журнала «Советиш геймланд»
Москва, 101000, Центр, ул. Кирова, 17.

Ордена Трудового Красного Знамени
Московская типография № 7 «Искра революции»
«Союзполиграфпрома» Государственного
комитета СССР по делам издательств,
полиграфии и книжной торговли.
Москва, 121019, пер. Аксакова, 13.

Supplement to “Sovietish Heimland” No. 7, 1986

© Журнал «Советиш геймланд», 1986 г.